

Poate reveni Petrolul pe primul plan?

(urmăre din pag. 6-7)

vență, ceea ce ne determină să credem că această echipă, cu toată maturitatea ei, își pierde repede busola în teren. În fața Politehnicii, Petrolul a abordat jocul cu o hotărâre care nu lăsa nici un dubiu asupra celui ce-și va impune punctul de vedere. N-a renunțat după aceea nici un moment la spiritul ofensiv, silind pe timișoreni să se apere cu disperare. A creat câteva faze, ca cele din minutele 14 și 15, când prin preajma porții lui Popa au fost plantate unele dintre cele mai frumoase flori ale fotbalului. Jucătorii săi au avut unele reușite personale de o reală spectaculozitate (Mocanu, Dragomir, Iuhăș, Dridea I). Și totuși aprecierea generală după meci este aceea că echipa câmpioană nu a evoluat convingător, deși a avut în față o formație cu posibilități modeste. Citeva dintre argumente: Bădea, Iuhăș, Roman, Moldoveanu au abuzat de dribling, încercând să treacă prin gardul viu din fața lor în situații când acest lucru era practic imposibil; centrările și, în general, toate trimerile de mingi în careul timișorean s-au făcut la întâmplare, poate-poate Dridea I va reuși să fructifice vreuna; s-a șutat la poarta lui Popa rar și imprecis în prima repriză și ceva mai bine în repriza a doua datorită intervenției energice a antrenorului Cernăianu făcută în pauza jocului; atacanții ploieșteni nu au știut să fructifice prompt, prin acțiuni rapide, momentele rare în care timișoreni au părăsit careul propriu.

Acetia au fost principalele lacune ale formației Petrolul. Ele au generat dintr-o slabă capacitate de orientare în condițiile unui joc ca cel de duminică, în care adversara s-a apărut tenace cu majoritatea jucătorilor săi. Eliminându-le, fotbalistii ploieșteni vor pune și mai mult în lumină incontestabilele lor calități tehnice și fizice și prin aceasta vor realiza evoluții deplin convingătoare, conforme cu valoarea lor reală.

Terenul — handicap insurmontabil?

Auzind la radio relatările din țară despre starea impracticabilă a terenurilor, cei 22 de jucători care se pregăteau să intre pe stadionul Tineretului din Brașov (în sfârșit, gazda „stegarilor”) încercău un sentiment de grijă și nesiguranță văzând mlaștina care parcă-i aștepta pentru a le vâmul puterile.

Cum s-au comportat echipele în asemenea condiții de joc? De la început trebuie precizat că meciul a avut o alură rapidă de-a lungul celor 90 de minute, solicitând deci din plin eforturile jucătorilor. A fost astfel evident pentru toți cei prezenți la Brașov, că ambele echipe au la acest debut timpuriu o bună condiție fizică. Poate de aceea majoritatea jucătorilor au fost tentați să „combata” dificultățile terenului. În special pe baza unui susținut efort fizic și mai puțin apelând la arsenalul tehnico-tactic.

Deși S. Ploieșteanu și St. Coldum au dat indicații prealabile pentru evitarea pe cât posibil a contactului mingii cu solul (pase la semnalmente, deschideri lungi, în adâncime, preluări „dintr-o bucată”, șuturi la poartă de la distanță etc.) acestea au fost respectate în teren doar parțial, fapt ca perioade de joc cit și pe ansamblu, fiecărei echipe. Astfel, Jiul a folosit o asemenea manieră de joc doar la începutul meciului (când brașovenii surprinși de dezinvoltura cu care oaspeții abordaseră meciul, de reprecieciunea cu care balonul revenea în terenul lor, au permis acestora să controleze jocul) și după primirea golului doi, când și-a reamintit că arma cea mai bună de apărare rămâne atacul. Iar Steagul roșu a renunțat la jocul cu pase scurte și moi abia în repriza a doua, când a și reușit să domine teritorial datorită în special promptitudinii cu care fundașii centrali după ce-și depedau adversarii, centru lung și cu adresă, datorită intercalării eficiente a lui Alacu în atac (remarcabil la debutul său ca mijloc) și în special prin efortul lucid al lui Gane (atacantul care s-a adaptat cel mai bine terenului greu, deplasându-se mult dar păstrându-și decizia în fața porții).

În rest? Eforturile acestor jucători brașoveni ca și ale minerilor Stoker, Libardi și Toia de a da totuși un joc rațional, nu se conjugau, în condițiile date, cu dorința lui Năftălă de a conduce excesiv balonul, cu schimbările stereotipe de pase „telefonate” dintre Necula — Ioniță și Györfi — Goran, sau cu imprecizia paselor lui Crăciun și tendința lui Martinovici și Peronescu de a dribla până în careul mic. Astfel multe din acțiunile ofensive ale coechipierilor lor se împotmoleau (da propriu și la figurat), iar atacanții susamintiți, uzați de efortul menținerii balonului în condiții de dezechilibru, chiar dacă ajungeau în situații favorabile de șut, nu mai aveau puterea și precizia necesare finalizării.

Și se poate spune că la Brașov terenul nu a constituit un handicap insurmontabil pentru cele două echipe, dar că ambele și-au îngreunat sarcina printr-o inadecvare tactică.

Ce a decis atunci rezultatul într-un meci disputat sub semnul echilibrului valoric? Credem că factorul determinant l-a constituit comportarea apărării brașovene care, spre deosebire de omonima sa din Petroseni, nu și-a redus sarcina la scopuri distructive ci a contribuit la construcția și cursivitatea jocului. La orientarea ofensivă a întregii echipe.

P. SLAVESCU

Barbu — fiul risipitor al Clujului!

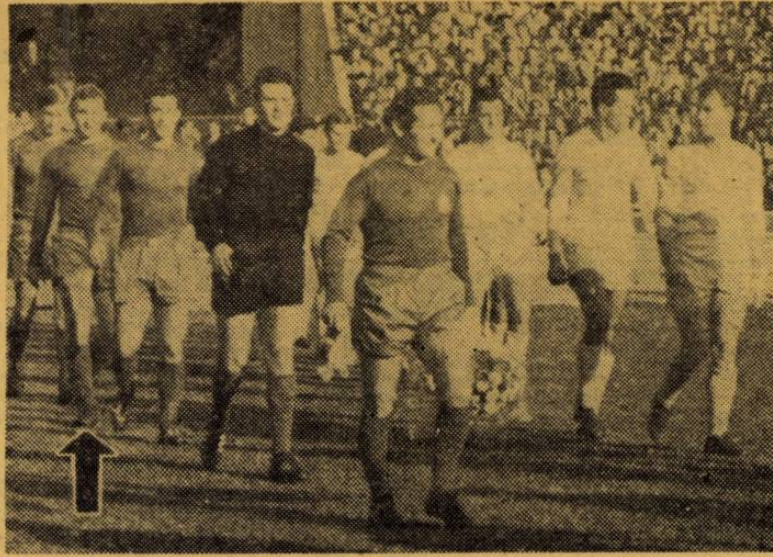
(urmăre din pag. 6-7)

teren, a dominat net majoritatea timpului și a creat o multitudine de faze spectaculoase la poarta lui Gornea. La finalizare însă (această veche mteahna) au fost puși în situația de a rata ocazii de gol rarissime, cu care nu se vor mai întâlni poate până la sfârșitul campionatului. Acesta este al șaselea punct pierdut pe teren propriu!

Cel care s-a jucat mai mult cu ocaziile de gol și le-a risipit cu dărnice, a fost fără îndoială extremul stîng Barbu. El s-a aflat de patru ori singur cu portarul arădean Gornea, a lăsat de două ori de la numai 2 m (!!), cu poarta goală (!!!) și s-a complicat încă de două ori în careul mic încercând să dribbleze în situații în care, excelent servit în adâncime de Ivansuc și Petru Emil, avea cale liberă spre buturile arădene.

Chiar dacă Barbu are meritul înscrierii unicului gol al Universității — aceasta cu lărgul concurs al fundașului Biro, care a încercat să stopecă o mingie în careu pe care putea s-o degajeze fără probleme — numărul situațiilor irosite și imprecizia șuturilor lui, care au luat uneori direcții dintre cele mai curioase, trebuie să solicite rezolvări dintre cele mai urgente antrenorilor echipei. Nici experimentatul Ivansuc n-a vrut să iasă din comun. După ce a driblat de două ori tot ce i-a ieșit în cale, a șutat de la 6 m. peste poartă. Parcă înțelegeți fiind i-au imitat Szabo și Neșu.

Așa a realizat Universitatea meciul egal cu U.T.A. Și să ne fie cu iertare, chiar dacă Ivansuc a fost faultat în careu și arbitru C. Petrea nu a sancționat infracțiunea, dintre cele 12 ocazii de gol neefectuate de studenți, nu știm dacă poate purta cineva vina în afară de jucătorii în tricouri alb-negre.

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

JOSE SANTAMARIA

În timp ce știri contradictorii anunțau sau dezmințeau în toamna trecută, retragerea definitivă a lui Di Stefano, ultimul mohican din marea echipă a Realului madrilen „Pepe” Santamaria, se pregătea să-și ia adio de la fotbal. Părintii lui Jose Santamaria au emigrat din Spania în America de Sud, astfel că acesta s-a născut la Montevideo la 31 iulie 1929. În 1944, micul dar înflăcăratul supporter al echipei Nacional debutează concomitent ca jucător la echipa de juniori a acestui club și ca practicant la Banca franco-italiană din Montevideo. Jose, înalt și puternic, începe ca half centru, trece apoi pe post de half de margine și se stabilizează ca fundaș dreapta în echipa de juniori. În 1946 clubul îi oferă un contract și în 9 luni parcurge drumul ca stoper de la echipa a 4-a la cea „mare”, abandonând totodată cariera de funcționar.

Împreună cu echipa sa Nacional, Jose Santamaria dobândește titlul de campion al Uruguayului în anii 1947, 1950, 1952, 1955 și 1956. Răfind de puțin selecționarea pentru Cupa lumii în 1950, la ediția următoare, în Elveția, el este titular în echipa Uru-

guayului și considerat deja un jucător de clasă printre coechipieri nu mai puțin prestigioși. În tribună, Santiago Bernabeu, președintele clubului Real Madrid, își nota numele stoperului Santamaria și probabil că îl sublinia din nou citeva luni mai târziu, când cunoscutul inter argentinian Hector Rial, proaspăt achiziție a clubului madrilen, afirma că Jose este unul din cei mai buni apărători din lume.

În vara anului 1957, după ce Real cucerea C.C.E. învingând pe Fiorentina, presa anunța intenția madrilenilor de a-l transfera pe Santamaria. Curînd, acesta debutează în noua sa echipă contra lui Vasco da Gama, într-un turneu la Paris. Imediat după debut, autocontrolul, singele rece și acroșajul sigur îl lansează pe Santamaria, iar fanaticii suporterilor, entuziasmați, îl porecesc „La Muralla” (Zidul). În același an, Real învinge într-o finală spectaculoasă pe Milan, câștigînd din nou C.C.E. Santamaria l-a neutralizat pe Schiaffino. În sezonul următor Santamaria debutează în echipa Spaniei cu o victorie la scor contra Irlandei de Nord: 6-2. Mindru, Jose își trimite tricoul acasă,

la Montevideo. În 1959-60, apărînd culorile Realului, dobîndește și Cupa Intercontinentală, învingînd pe Penarol.

Cînd încercările Realului de a dobîndi supremația în competițiile intercluburi încep să dea greș (3-5 cu Benfica în 1962 și apoi, 1-3 cu Inter, în 1964), presa consideră că a sosit apusul veteranilor Di Stefano, Pușkas și Santamaria. Jose a rezistat însă pînă în sezonul trecut, cînd tînărul De Felipe i-a luat locul, venind tot de pe postul de fundaș dreapta.

Toamna lui '66, Pe stadionul Bernabeu, luminat a giorno, 80.000 de spectatori veniți la meciul omagial, susținut de Real pentru Santamaria, aplaudă în picioare pe „La Muralla” care, încet, se îndreaptă pentru ultima oară spre cabină. Meciul cu Hamburg S.V. a început cu Uwe Seeler a trecut pe lingă noul stoper De Felipe, înscriind două goluri, parcă pentru a dovedi că „zidul” nu mai există.

Era probabil un omagiu sui generis, pentru fostul fundaș al echipei, cel care reușise ani de-a rîndul să jînă piept celor mai periculoși înaintași. Ultimul mohican se retrăsese.

● În clasamentul golgeterilor Angliei conduce G. Hurst (West Ham) cu 39 goluri, urmat de Davies (Southampton) cu 32 goluri. Dintre ceilalți jucători cunoscuți, singurul care se află printre fruntași este Jimmy Greaves (Tottenham) pe locul 7 cu 19 goluri înscrise.

● Spectatorii italieni plătesc un greu tribut pasiunii cu care urmăresc meciurile echipelor lor favorite. Numai în etapa de săptămîna trecută s-au înregistrat trei decese ca urmare a atacurilor de cord provocate de înflăcăratele și emoția de care sînt cuprînși. Meciurile care au produs aceste decese au fost Napoli — Roma, Pisa — Sampdoria și Grosseto — Pontedera.

● Întrebat de ziaristi, De Paoli, centrul înaintas al lui Juventus Torino și al echipei naționale a Italiei, a afirmat că cei mai buni trei jucători din lume sînt, în ordine: Pele, Mazzola, Eusebio.

● Recentul meci Internațional — Real Madrid a avut un prolog... ratat. În ziua meciului, la amiază, clubul milanese a organizat un banchet în onoarea echipei madrilenese și a ziaristilor spanioli care însoțeau echipa. Dar aceștia au refuzat să participe pentru că proprietarul restaurantului la care trebuia să aibă loc banchetul n-a vrut să arboreze la butonieră insigna lui Real Madrid și în plus a declarat că Real va fi învins cu cel puțin trei goluri diferență.

● Johnny Byrne, internaționalul englez, cumpărat cu cinci ani în urmă de West Ham United de la Crystal Palace pentru suma de 180.000 dolari a revenit la vechia sa echipă în schimbul sumei de 125.000 dolari.

● Cu ocazia inaugurării instalațiilor electrice pentru noaptea de stadionului din Rennes, echipa locală cu același nume din prima ligă a campionatului francez va întâlni într-un joc amical echipa națională a Poloniei. Meciul va avea loc în ziua de 26 aprilie a.c.

MOZAIC

● Cu puțin timp în urmă s-au împlinit 30 ani de la moartea lui Hugo Meisl, una din cele mai importante figuri fotbalistice ale Austriei dintre cele două războaie mondiale și „sufletul” celebrului Wunderteam.

● Piero Rava, fostul fundaș al echipei naționale a Italiei, de 30 de ori internațional, care este proprietarul unei scoli de conducere auto, a suferit un accident de automobil fiind internat în spital.

● Franz Beckenbauer a primit o tentantă ofertă din partea unui club canadian pe care a refuzat-o. În schimb, fostul internațional vest-german Horst Szymaniak a semnat un contract pe trei ani cu echipa americană Chicago Spurs.

● La propunerea federației bulgare, A. C. Milan va susține două partide cu echipa națională a țării vecine nouă; primul va avea loc la 19 aprilie sau 17 mai la Milano, iar cel de-al doilea la 3 iunie la Sofia.

● Santiago Bernabeu, președintele lui Real Madrid, a jucat în tinerete la această echipă ca inter dreapta după care a devenit președintele ei.

● Mr. John Suter, unul din zecile de mii de „fans” care își susțin echipa preferată, Crystal Palace (din 1945 n-a lipsit de la nici un meci!), s-a aflat de curînd într-o mare dilemă: în ziua meciului pe care echipa sa preferată trebuia să-l susțină cu Plymouth, fiul său urma să se căsătorească. Și soluția pentru care a optat „socrul mare” a fost pe cit de originală, pe atît de grăitoare pentru pasiunea sa: nuntașii s-au deplasat pentru a asista la meci. Și la darurile primite de tinerii căsătoriti s-a adăugat și victoria echipei favorite.

funcție pe care o deține de un sfert de secol.

● La sfîrșitul lunii martie va avea loc la Viena un interesant turneu de fotbal la care vor lua parte echipele austriece Rapid, Austria precum și Borussia (Dortmund) și Slovan (Bratislava).

● Real Madrid deține un frumos record în campionatul Spaniei: nu a pierdut timp de 19 etape consecutive. Șirul acesta pozitiv a fost întrerupt de Saragosa care i-a învins pe actualii deținători ai C.C.E. cu cîteva zile înaintea meciului pe care aceștia l-au disputat la Milano cu Internaționala. Dar la acest meci campionii Spaniei au prezentat o formație fără șase titulari (Sanchis, Grosso, Velasquez, Pirri, Amancio și Gento).

● În meciul cu Spal, F. C. Napoli a beneficiat de trei lovituri de la 11 m. toate executate și transformate de Altafini. În Italia, cel mai mare număr de lovituri de la 11 m — patru — acordate într-un singur joc, s-a înregistrat în anul 1949 în partida Atalanta — Livorno: trei pentru gazde (din care au ratat două) și unul pentru oaspeți.

